

Радой Ралин

Смяна

По пътя се връщат разбитите части.
Отиваме ние на тяхното място.
Наоколо мрак. Като рог е нощта
и само ботушите шляпат в калта.
Без поздрав, без глас отминаваме ние.
Ще стигнем в зори. В зори ще се бием.

А някой там дълго-предълго запял.
Ей, друже, защо ни е твоята жал?
Подхванеш, а думите в гърлото спират.
Не думи, а сълзи в очите напират.
Вървиш и съзираш през сълзи в нощта
далечни и близки, любими неща.
... Задухва пак вятър... И ето го Сливен.
Над него баирите бдят мълчаливо.
А вкъщи е мама... кукува сама,
теши се със моите стари писма.
Ах, нашият Сливен. Тук раснах, пораснах
на моето време с мечти опасни.
Тук нашата светла идея разбрах
и крепнех чрез нея, и с нея горях.
Еднаж ли из нашите крайни квартали
събрани другари сме гласно мечтали
за „първата схватка“, за „сетния бой“,
за нашата победа, за нашия строй...
А колко загинаха, колко измряха?
Редиците наши съвсем оредяха...
Борбата мечтите ни осъществи.
Врагът е пред тебе. Ти само върви!
Върви за мечтите от нас доживени,
върви, знамената пред нас са развени.
Не гледай калта, тъмнината, нощта,
със тебе са всички любими неща.
Макар и наведени, нека да пеем.
Разбитите връщат се, ний ще успеем.

Наоколо мрак. Като рог е нощта.
И шляпат, и шляпат ботуши в калта.
По пътя се връщат разбитите части,
отиваме ние на тяхното място.

КРАЙ

© 1949 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5834>]